

سال ستیز طبقاتی به جای جهاد اقتصادی

بیانیه‌ی شماره 1 شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال 1390

در آستانه‌ی روز جهانی کارگر، اول ماه مه در سال 1390 قرار داریم. سالی که رهبر حاکمیت سرمایه‌داری ایران در ادامه‌ی طرح‌ها و اقدامات هر چه بیشتر برای سرکوب مطالبات و منافع طبقه‌ی کارگر و برای تکمیل برنامه‌ی سرمایه‌داری، آن را سال "جهاد اقتصادی" اعلام کرده است. اما طبقه‌ی کارگر در این سال باید بیش از پیش در مقابل این حاکمیت سرمایه‌داری ایستاده و سال 1390 را به سال تقویت و گسترش "ستیز طبقاتی" و "نبرد کارگری" تبدیل کند.

کارگران در ایران در بدترین وضعیت معیشتی، اقتصادی و سرکوب سیاسی قرار گرفته‌اند؛ قراردادهای موقت، بیکارسازی، دستمزدهای تا چند مرتبه زیر خط فقر و شرکت‌های پیمان‌کاری و قراردادهای اسارت آورشان به طبقه‌ی کارگر تحمیل می‌شود؛ با طرح حذف یارانه‌ها حاکمیت سرمایه‌داری در ایران هم‌گام و مطابق با نسخه‌های نهادهای جهانی سرمایه‌داری همچون صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی، هجوم گسترده و وحشیانه‌تری را به زندگی و هستی کارگران آغاز کرده است و هم اکنون قیمت‌های برخی اقلام اساسی تا ده برابر افزایش یافته در حالی که دستمزدها کم‌کم برده و ارانه است و پرداخت مبالغ اندک و مضحک یارانه‌ی نقدی حتا چاره‌ی یک دهم هزینه‌ی زندگی کارگران را نمیکند؛ کارگران و فعالان کارگری و فعالین تشکل‌های مستقل در جنبش کارگری به حبس، اخراج، تهدید، ارباب و بیکاری محکوم می‌شوند؛ هر گونه اعلام نظر، بیان اندیشه، اعتراض، تظاهرات و هر نوع فعالیت اجتماعی-سیاسی سرکوب می‌شود.

برای دعوت کارگران به تحمل استثمار و بردگی و از طرفی برای حفظ سودآوری سرمایه‌داران، کارگران را به "جهاد اقتصادی" دعوت می‌کنند و با استفاده از این واژگان مذهبی-ناسیونالیستی قصد تخدیر و فریب کارگران را دارند تا شاید کسی فکر کند تحمل این فلاکت "جهاد" است و لازم! نه! کارگران فریب این بازی‌ها را نمی‌خورند!

در سایر نقاط جهان نیز کم و بیش و با همین محتوا، وضعیت به همین صورت است و کارگران به صورت روز افزون به مبارزه مشغول‌اند.

در بسیاری کشورها کارگران علیه افزایش سن بازنشستگی، افزایش ساعت کار، اخراج کارگران، کاهش دستمزدها و ... دست به اعتراض و اعتصاب زده‌اند؛ درست شبیه به همپالکی‌های سرمایه‌داری اسلامی ایران، سرمایه‌داران در دیگر نقاط جهان نیز کارگران را به "ریاضت اقتصادی" و در واقع به تحمل فلاکت و نکبت موجود دعوت می‌کنند.

نظام سرمایه‌داری و دموکراسی‌های صوری و ننگین آن که عامل فقر و بدبختی، فلاکت، حبس، دیکتاتوری، سرکوب، جنگ افروزی و خرافه‌پروری است و به خاطر سود محوری و پاسبانی از نظام استثمار گرانه اش، امروزه در سرتاسر دنیا شرایطی بی‌نهایت غیر انسانی ایجاد کرده و موج اعتراض مردمی به مشکلات و مصائب در نقاط مختلف دنیا از جمله آمریکا، انگلیس، سایر نقاط اروپا، مصر و ... برانگیخته شده است. لازم است به کارگران و هم طبقه‌ای‌هایمان هشدار بدهیم که آنان باید اصل نظام سرمایه‌داری را آماج حملات خود قرار دهند و نه فقط جناح‌های اکنون حاکم را؛ باید به هوش باشیم که ما کارگران نباید نیروی اعتراضی و طبقاتی خود را تبدیل به ابزاری برای سرنگونی یک جناح سرمایه‌داری و به قدرت رسیدن جناحی دیگر و احتمالاً خوش‌رنگ و لعاب سرمایه‌داری کنیم. کارگران باید با اتکا بر نیروی طبقاتی خود و با حملات سازماندهی شده و متشکل علیه نظام سرمایه‌داری، هم به سرنگونی حاکمیت‌های موجود و دیکتاتوری‌های حاکم بپردازند و هم بتوانند نیروی طبقاتی و سیاسی خود را به جای آن حاکم کنند. در صورتی که اعتراضات و نبرد و ستیز کارگران به صورت متشکل و سازمان‌یافته باشد در کمترین حالت ممکن، آنان خواهند توانست بسیاری از خواسته‌ها و مطالبات خود را به حاکمیت‌های سرمایه‌داری تحمیل کنند.

ما کارگران برای دگرگون کردن وضعیت سیاسی-اقتصادی در ایران، به هر جنگ خارجی علیه خود نه می‌گوییم، ما هرگز تسلیم فریب و توهم پراکنی هیچ کدام از جناح‌های داخلی و خارجی سرمایه‌داری نمی‌شویم. ما به کمک و یاری هیچ دولت سرمایه‌داری اعم از آمریکا، چین، روسیه، انگلیس، فرانسه و ... باور نداریم. برای ما سرمایه‌داری احمدی نژاد-خامنه‌ای-سپاه با جناح دیگر که فعلاً اندکی از قدرت رانده شده یعنی اصلاح‌طلبان و لیبرال‌ها از جمله کروبی-موسوی-خاتمی و یا هرگونه سرمایه‌داری از نوع کراواتی، لیبرال، نولیبرال، ناسیونالیست، مذهبی، سلطنتی و یا هر شکل دیگری از سرمایه‌دارن فرقی

نمی‌کند! ما تنها و تنها باید با اتکا بر نیروی طبقاتی خودمان و با ایجاد و تقویت و گسترش تشکل‌های خودساخته و مستقل از دولت، کارفرما و سرمایه‌داران و با ایجاد و یا تقویت سازمان‌ها و نهادهای سیاسی و کارگری خود، با نبردی فراگیر علیه کلیت نظام سرمایه‌داری ستیز کنیم.

ما کارگران باید به دقت اشکال مبارزه سازمان‌یافته و متشکل خود را بر اساس شرایط و بر اساس توازن قوا انتخاب کنیم. اکنون علاوه بر مبارزات علنی، متشکل، متحد، گسترده، توده‌ای و اجتماعی و فراگیر و به موازات آن، بعضی از ما کارگران باید بتوانیم هسته‌های مخفی، کمیته‌ها و محافل مخفی را در محل کار و زندگی خود ایجاد کنیم. ما نباید تمام نیرو و امکانات خود را در معرض دید و حمله‌ی نظام سرمایه‌داری قرار دهیم.

بار دیگر تاکید می‌کنیم که برای مقابله با معضلات پیش رو، ما کارگران هیچ چاره‌ای جز ایجاد تشکل‌های خود ساخته و مستقل نداریم و لازم است به افشا و مبارزه با باورهای آشتی‌جویانه با نظام سرمایه‌داری بپردازیم زیرا خواسته‌های ما با چانه‌زنی و امید و توهم به سرمایه‌داری و با مذاکره و خواهش به دست نمی‌آید!

در این راستا و در آستانه‌ی روز جهانی کارگر – یازده اردیبهشت – که روز جشن و خروش جهانی کارگران و اعلام و تجدید همبستگی بین‌المللی طبقه‌ی جهانی کارگر است، ضمن این که تمامی کارگران را به مبارزه‌ی متشکل و سازماندهی شده علیه نظام سرمایه‌داری در ایران فرا می‌خوانیم، در تقابل با نام‌گذاری این سال به "سال جهاد اقتصادی" توسط رهبر حاکمیت سرمایه‌داری اسلامی، ما سال 1390 را سال تقویت و گسترش "ستیز طبقاتی" و "نبرد کارگری" اعلام می‌داریم و مطالبات هشت گانه‌ی ذیل را به عنوان اهم مطالبات کارگران ایران اعلام می‌داریم.

ما از تمامی کارگران، فعالان کارگری، تشکل‌ها، رسانه‌ها، نهادها و سازمان‌هایی که به امر تقویت مبارزه‌ی طبقاتی باوردارند می‌خواهیم که با انتشار و گسترش بیانیه‌های این شورا و مطالبات هشت گانه‌ی اعلام شده، ما و مبارزه‌ی مشترکمان را یاری رسانند.

به علاوه هرگونه نظر و یا پیشنهاد درباره‌ی مفاد بیانیه‌ها، مطالبات هشت گانه و یا هر پیشنهاد درباره‌ی برگزاری مراسم در روز 11 اردیبهشت از طریق ایمیل رسمی ما (1mav1390@gmail.com) قابل دریافت، بررسی و اقدام است.

مطالبات هشت گانه‌ی کارگران ایران – سال 1390

- 1- ما کارگران برای مقابله با قراردادهای موقت، سفید امضا و قراردادهای شرکت‌های پیمان‌کاری با اتحاد و آگاهی و با ایجاد تشکل‌های خود دست به مبارزه خواهیم زد.
- 2- حذف یارانه‌ها هجوم به سفره‌ی خالی کارگران است؛ ما ضمن گسترده کردن اقدام برای نپرداختن قبض‌های آب، برق، تلفن و گاز از هر طریق ممکن دیگر و به صورت متحد و متشکل با این اقدام و طرح ضد کارگری مبارزه خواهیم کرد.
- 3- ما اعلام و تعیین حداقل دستمزد 330 هزار تومان که چندین برابر زیر خط فقر است و توسط نهاد سرمایه‌داری شواری عالی کار تعیین شده و نیز روش ضد کارگری و خائنانه‌ی سه جانبه‌گرایی را محکوم می‌کنیم؛ در روش سه جانبه‌گرایی، مذاکره و توافق بین نمایندگان کارفرمایان و نماینده دولت (که همگی از طبقه‌ی سرمایه‌دار هستند) از یک سو و از سوی دیگر نماینده‌ی کارگران انجام می‌گیرد و کارگران در مقابل دو رای سرمایه‌داری بازنده خواهند بود. ما اعلام می‌داریم که افزایش دستمزد با خواهش و توافق و مذاکره حاصل نمی‌شود. کارگران باید با اعتراض و نمایش قدرت و اعتصاب و با مبارزه‌ی متشکل و متحد دستمزدهایی متناسب با استانداردهای زندگی را به سرمایه‌داری تحمیل کنند.
- 4- کارگران و فعالان کارگری زندانی باید آزاد شوند و ما هر گونه دستگیری، اخراج و تحت فشار قرار دادن کارگران را محکوم نموده و به صورت گسترده برای آزادی آنان مبارزه خواهیم کرد.

5- ما کارگران برای دستیابی به آزادی بیان، آزادی تشکل، تحزب، اعتصاب، آزادی قلم و آزادی تمامی زندانیان سیاسی و پایان یافتن احکام ضد انسانی اعدام، همزمان با دیگر مطالبات مان مبارزه خواهیم کرد.

6- پیروزی کارگران جز با اتحاد متشکل و سازمان یافته‌ی تمامی اقشار طبقه‌ی کارگر اعم از کارگران صنعتی، معلمان، پرستاران، کارگران بخش خدمات، معادن، کارگران کشاورزی و ... ممکن نیست. ما ضمن اتحاد با تمام کارگران ایران و منطقه و حمایت از مطالبات کارگران مهاجر در ایران از جمله کارگران افغانی، خود را متحد و پشتیبان مبارزات کارگران در سراسر جهان می‌دانیم.

7- ما برای دستیابی به مطالبات اقتصادی-سیاسی خود بر علیه تمامی جناح‌ها و حاکمیت‌های داخلی و خارجی سرمایه‌داری اعم از اصول‌گرا و اصلاح‌طلب در ایران و اعم از دولت‌های سرمایه‌داری آمریکا، چین، روسیه، اروپایی و ... تنها و تنها با اتکا بر نیروی طبقاتی کارگری خود، مبارزه خواهیم کرد.

8- نظام سرمایه‌داری از تبعیض جنسیتی-اقتصادی-سیاسی-اجتماعی علیه زنان بهره و سود می‌برد، همچنین کار کودکان منبع سودهای سرشار برای نظام انگلی سرمایه‌داری است؛ ما برای متشکل کردن هر گونه مبارزه برای دستیابی زنان به مطالبات طبقاتی خود و نیز برای تقویت جنبش لغو کار کودک از هیچ مبارزه‌ای فروگذار نخواهیم کرد.

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال 1390

بیانیه شماره 1 - سال ستیز طبقاتی به جای جهاد اقتصادی

18 فروردین ماه 1390

1may1390@gmail.com

سال ستیز طبقاتی به جای جهاد اقتصادی

بیانیه شماره 1 شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال 1390

در آستانه‌ی روز جهانی کارگر، اول ماه مه در سال 1390 قرار داریم. سالی که رهبر حاکمیت سرمایه‌داری ایران در ادامه‌ی طرح‌ها و اقدامات هر چه بیشتر برای سرکوب مطالبات و منافع طبقه‌ی کارگر و برای تکمیل برنامه‌ی سرمایه‌داری، آن را سال "جهاد اقتصادی" اعلام کرده است. اما طبقه‌ی کارگر در این سال باید بیش از پیش در مقابل این حاکمیت سرمایه‌داری ایستاده و سال 1390 را به سال تقویت و گسترش "ستیز طبقاتی" و "نبرد کارگری" تبدیل کند.

کارگران در ایران در بدترین وضعیت معیشتی، اقتصادی و سرکوب سیاسی قرار گرفته اند؛ قراردادهای موقت، بیکارسازی، دستمزدهای تا چند مرتبه زیر خط فقر و شرکت‌های پیمان‌کاری و قراردادهای اسارت آورشان به طبقه‌ی کارگر تحمیل می‌شود؛ با طرح حذف یارانه‌ها حاکمیت سرمایه‌داری در ایران هم‌گام و مطابق با نسخه‌های نهادهای جهانی سرمایه‌داری همچون صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی، هجوم گسترده و وحشیانه‌تری را به زندگی و هستی کارگران آغاز کرده است و هم اکنون قیمت‌های برخی اقلام اساسی تا ده برابر افزایش یافته در حالی که دستمزدها کماکان برده واران است و پرداخت مبالغ

اندک و مضحک یارانه ی نقدی حتا چاره ی یک دهم هزینه ی زندگی کارگران را نمیکند؛ کارگران و فعالان کارگری و فعالین تشکل های مستقل در جنبش کارگری به حبس، اخراج، تهدید، ارباب و بیکاری محکوم می شوند؛ هر گونه اعلام نظر، بیان اندیشه، اعتراض، تظاهرات و هر نوع فعالیت اجتماعی-سیاسی سرکوب می شود.

برای دعوت کارگران به تحمل استثمار و بردگی و از طرفی برای حفظ سودآوری سرمایه داران، کارگران را به "جهاد اقتصادی" دعوت می کنند و با استفاده از این واژگان مذهبی- ناسیونالیستی قصد تخدیر و فریب کارگران را دارند تا شاید کسی فکر کند تحمل این فلاکت " جهاد" است و لازم! نه! کارگران فریب این بازی ها را نمی خورند!

در سایر نقاط جهان نیز کم و بیش و با همین محتوا، وضعیت به همین صورت است و کارگران به صورت روز افزون به مبارزه مشغول اند.

در بسیاری کشورها کارگران علیه افزایش سن بازنشستگی، افزایش ساعت کار، اخراج کارگران، کاهش دستمزدها و ... دست به اعتراض و اعتصاب زده اند؛ درست شبیه به همپالکی های سرمایه داری اسلامی ایران، سرمایه داران در دیگر نقاط جهان نیز کارگران را به "ریاضت اقتصادی" و در واقع به تحمل فلاکت و نکبت موجود دعوت می کنند.

نظام سرمایه داری و دموکراسی های صوری و ننگین آن که عامل فقر و بدبختی، فلاکت، حبس، دیکتاتوری، سرکوب، جنگ افروزی و خرافه پروری است و به خاطر سود محوری و پاسبانی از نظام استثمار گرانه اش، امروزه در سرتاسر دنیا شرایطی بی نهایت غیر انسانی ایجاد کرده و موج اعتراض مردمی به مشکلات و مصائب در نقاط مختلف دنیا از جمله آمریکا، انگلیس، سایر نقاط اروپا، مصر و ... بر انگیزته شده است. لازم است به کارگران و هم طبقه ای های مان هشدار بدهیم که آنان باید اصل نظام سرمایه داری را آماج حملات خود قرار دهند و نه فقط جناح های اکنون حاکم را؛ باید به هوش باشیم که ما کارگران نباید نیروی اعتراضی و طبقاتی خود را تبدیل به ابزاری برای سرنگونی یک جناح سرمایه داری و به قدرت رسیدن جناحی دیگر و احتمالن خوش رنگ و لعاب سرمایه داری کنیم. کارگران باید با اتکا بر نیروی طبقاتی خود و با حملات سازماندهی شده و متشکل علیه نظام سرمایه داری، هم به سرنگونی حاکمیت های موجود و دیکتاتوری های حاکم بپردازند و هم بتوانند نیروی طبقاتی و سیاسی خود را به جای آن حاکم کنند. در صورتی که اعتراضات و نبرد و ستیز کارگران به صورت متشکل و سازمان یافته باشد در کمترین حالت ممکن، آنان خواهند توانست بسیاری از خواسته ها و مطالبات خود را به حاکمیت های سرمایه داری تحمیل کنند.

ما کارگران برای دگرگون کردن وضعیت سیاسی-اقتصادی در ایران، به هر جنگ خارجی علیه خود نه میگوییم، ما هرگز تسلیم فریب و توهم پراکنی هیچ کدام از جناح های داخلی و خارجی سرمایه داری نمی شویم. ما به کمک و یاری هیچ دولت سرمایه داری اعم از آمریکا، چین، روسیه، انگلیس، فرانسه و ... باور نداریم. برای ما سرمایه داری احمدی نژاد-خامنه ای- سپاه با جناح دیگر که فعلا اندکی از قدرت رانده شده یعنی اصلاح طلبان و لیبرال ها از جمله کروی- موسوی- خاتمی و یا هرگونه سرمایه داری از نوع کراواتی، لیبرال، نولیبرال، ناسیونالیست، مذهبی، سلطنتی و یا هر شکل دیگری از سرمایه دارن فرقی نمی کند! ما تنها و تنها باید با اتکا بر نیروی طبقاتی خودمان و با ایجاد و تقویت و گسترش تشکل های خودساخته و مستقل از دولت، کارفرما و سرمایه داران و با ایجاد و یا تقویت سازمان ها و نهاد های سیاسی و کارگری خود، با نبردی فراگیر علیه کلیت نظام سرمایه داری ستیز کنیم.

ما کارگران باید به دقت اشکال مبارزه سازمان یافته و متشکل خود را بر اساس شرایط و بر اساس توازن قوا انتخاب کنیم. اکنون علاوه بر مبارزات علنی، متشکل، متحد، گسترده، توده ای و اجتماعی و فراگیر و به موازات آن، بعضی از ما کارگران باید بتوانیم هسته های مخفی، کمیته ها و محافل مخفی را در محل کار و زندگی خود ایجاد کنیم. ما نباید تمام نیرو و امکانات خود را در معرض دید و حمله ی نظام سرمایه داری قرار دهیم.

بار دیگر تاکید می کنیم که برای مقابله با معضلات پیش رو، ما کارگران هیچ چاره ای جز ایجاد تشکل های خود ساخته و مستقل نداریم و لازم است به افشا و مبارزه با باورهای آشتی جویانه با نظام سرمایه داری بپردازیم زیرا خواسته های ما با چانه زنی و امید و توهم به سرمایه داری و با مذاکره و خواهش به دست نمی آید!

در این راستا و در آستانه‌ی روز جهانی کارگر - یازده اردیبهشت - که روز جشن و خروش جهانی کارگران و اعلام و تجدید همبستگی بین‌المللی طبقه‌ی جهانی کارگر است، ضمن این که تمامی کارگران را به مبارزه‌ی متشکل و سازماندهی شده علیه نظام سرمایه‌داری در ایران فرا می‌خوانیم، در تقابل با نام‌گذاری این سال به "سال جهاد اقتصادی" توسط رهبر حاکمیت سرمایه داری اسلامی، ما سال 1390 را سال تقویت و گسترش "ستیز طبقه‌ی" و "نبرد کارگری" اعلام می‌داریم و مطالبات هشت گانه ی ذیل را به عنوان اهم مطالبات کارگران ایران اعلام می‌داریم.

ما از تمامی کارگران، فعالان کارگری، تشکل‌ها، رسانه‌ها، نهادها و سازمان‌هایی که به امر تقویت مبارزه‌ی طبقه‌ی باوردارند می‌خواهیم که با انتشار و گسترش بیانیه‌های این شورا و مطالبات هشت گانه‌ی اعلام شده، ما و مبارزه‌ی مشترکمان را یاری رسانند.

به علاوه هرگونه نظر و یا پیشنهاد درباره ی مفاد بیانیه‌ها، مطالبات هشت گانه و یا هر پیشنهاد درباره‌ی برگزاری مراسم در روز 11 اردیبهشت از طریق ایمیل رسمی ما (1may1390@gmail.com) قابل دریافت، بررسی و اقدام است.

مطالبات هشت گانه‌ی کارگران ایران - سال 1390

- 1- ما کارگران برای مقابله با قراردادهای موقت، سفید امضا و قراردادهای شرکت‌های پیمان‌کاری با اتحاد و آگاهی و با ایجاد تشکل‌های خود دست به مبارزه خواهیم زد.
- 2- حذف یارانه‌ها هجوم به سفره‌ی خالی کارگران است؛ ما ضمن گسترده کردن اقدام برای نپرداختن قبض‌های آب، برق، تلفن و گاز از هر طریق ممکن دیگر و به صورت متحد و متشکل با این اقدام و طرح ضد کارگری مبارزه خواهیم کرد.
- 3- ما اعلام و تعیین حداقل دستمزد 330 هزار تومان که چندین برابر زیر خط فقر است و توسط نهاد سرمایه‌داری شواری عالی کار تعیین شده و نیز روش ضد کارگری و خائنانه‌ی سه جانبه‌گرایی را محکوم می‌کنیم؛ در روش سه جانبه‌گرایی، مذاکره و توافق بین نمایندگان کارفرمایان و نماینده دولت (که همگی از طبقه‌ی سرمایه‌دار هستند) از یک سو و از سوی دیگر نماینده‌ی کارگران انجام می‌گیرد و کارگران در مقابل دو رای سرمایه داری بازنده خواهند بود. ما اعلام می‌داریم که افزایش دستمزد با خواهش و توافق و مذاکره حاصل نمی‌شود. کارگران باید با اعتراض و نمایش قدرت و اعتصاب و با مبارزه‌ی متشکل و متحد دستمزدهایی متناسب با استانداردهای زندگی را به سرمایه‌داری تحمیل کنند.
- 4- کارگران و فعالان کارگری زندانی باید آزاد شوند و ما هر گونه دستگیری، اخراج و تحت فشار قرار دادن کارگران را محکوم نموده و به صورت گسترده برای آزادی آنان مبارزه خواهیم کرد.
- 5- ما کارگران برای دستیابی به آزادی بیان، آزادی تشکل، حزب، اعتصاب، آزادی قلم و آزادی تمامی زندانیان سیاسی و پایان یافتن احکام ضد انسانی اعدام، همزمان با دیگر مطالباتمان مبارزه خواهیم کرد.
- 6- پیروزی کارگران جز با اتحاد متشکل و سازمان‌یافته‌ی تمامی اقشار طبقه‌ی کارگر اعم از کارگران صنعتی، معلمان، پرستاران، کارگران بخش خدمات، معادن، کارگران کشاورزی و ... ممکن نیست. ما ضمن اتحاد با تمام کارگران ایران و منطقه و حمایت از مطالبات کارگران مهاجر در ایران از جمله کارگران افغانی، خود را متحد و پشتیبان مبارزات کارگران در سراسر جهان می‌دانیم.

7- ما برای دستیابی به مطالبات اقتصادی-سیاسی خود بر علیه تمامی جناح‌ها و حاکمیت‌های داخلی و خارجی سرمایه‌داری اعم از اصول‌گرا و اصلاح‌طلب در ایران و اعم از دولت‌های سرمایه‌داری آمریکا، چین، روسیه، اروپایی و ... تنها و تنها با اتکا بر نیروی طبقاتی کارگری خود، مبارزه خواهیم کرد.

8- نظام سرمایه‌داری از تبعیض جنسیتی-اقتصادی-سیاسی-اجتماعی علیه زنان بهره و سود می‌برد، همچنین کار کودکان منبع سودهای سرشار برای نظام انگلی سرمایه‌داری است؛ ما برای متشکل کردن هر گونه مبارزه برای دستیابی زنان به مطالبات طبقاتی خود و نیز برای تقویت جنبش لغو کار کودک از هیچ مبارزه‌ای فروگذار نخواهیم کرد.

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال 1390

بیانیه شماره 1 - سال ستیز طبقاتی به جای جهاد اقتصادی

18 فروردین‌ماه 1390

1may1390@gmail.com